

UNU

Degetele căutau cu disperare șnururile corsetului ce îi ținea strâns abdomenul, întâlnind însă numai voalurile și dantelele fustei pe care o purta. Trebuia să se dezbrace, trebuia să-și găsească rochia, ascunsă undeva prin mormanele de haine aruncate în juru-i, și trebuia să plece de acolo cât mai repede. Nu mai rezista. Simțea că se sufocă.

Pași ușori se auziră pe coridor. Se opri brusc, ciulindu-și urechile. Flacăra pâlpâindă a lumânării care ardea în încăperea trimitea umbre deformată pe pereți. Aerul era îmbibat într-un iz firav de ceară. Mânerul se roti. Elise își mușcă buza, nemișcată, așteptând. Ușa se izbi de perete.

“Aici erai!” strigă Josephine, respirând apăsător. “De ce-ai plecat așa...?”

Elise se întoarse cu spatele, aplecându-se asupra unui vraf de rochii, ignorând-o. O umilise o dată, nu-i putea

permite să o facă din nou.

“Viganò te cheamă. Trebuie să începă al doilea act, nu vrem s-o dăm în bară și de data asta.”

Țipete neinteligibile răsunară brusc pe coridor. Elise închise ochii, înghițind în sec. Capul îi pulsa cu putere, iar vârfurile degetelor o furnicau abia perceptibil. Era sătulă până peste cap de aceleași vorbe false, spuse pe tonuri mieroase. O auzi pe Josephine cum își drege glasul și, precipitată, Elise își înfipse adânc pumnul în mormanul de haine.

“Aș vrea să spui pur și simplu *nu vrem s-o dai în bară*. E-așa de greu? Știm amândouă că asta credeți toți, că eu stric totul. De ce trebuie să fii mereu așa de ipocrită?” vorbise dintr-un foc, fără să se întoarcă spre ea.

“Dar nu asta am vrut să...”

“Scutește-mă!”

Elise se ridică brusc, izbind cu cotul unul din scaune, care căzu cu un bufnet pe podea. Trase adânc aer în piept. Își dădu de pe frunte un fir de păr ce i se desprinse din coc, lăsându-și mâna suspendată în aer. Gândurile i se înfășurau ca în jurul unui mosor, încâlcindu-se și contopindu-se unele cu altele. Uitase ce avea de gând să facă.

“Știi că vreau doar să te ajut. Mereu am vrut.”

“Am zis să mă scutești de perorațiile tale altruiste.”

Rochia lui Josephine foșni în spatele ei, apoi mai multe glasuri se auziră de partea cealaltă a ușii, părând că se apropie. Își scutură capul, încercând să-și vină în fire.

Doar pleacă, ce-i atât de greu? obișnuia să-i spună

Matthias. Într-adevăr, ce era atât de greu? Trebuia pur și simplu să plece.

Adunându-se, întinse mâna și apucă prima pelerină pe care o văzu, punându-și-o pe umeri. Sufală în lumânare și, pe măsură ce întunericul le învăluia pe amândouă, se întoarse și-și făcu loc pe lângă ea, îmbrâncind-o ușor. Ușa scârțâi deschizându-se, iar lumina portocalie a flăcărilor lumânărilor o izbi în față.

Niște degete calde o prinseră de încheietură. Își întoarse mecanic capul, întâlnind privirea lui Josephine, peste care o fâșie de lumină lucea gălbuie, făcându-i un ochi să pară mai albastru decât celălalt. Ceasornicul de pe perete ticăia molcom, torcând secunde într-un fir subțire de timp, care le învăluia pe amândouă. Se holbau una la alta, albastru pierzându-se în negru și negru pierzându-se în albastru, formând o punte între ele, legându-le. Elise încercă să clipească, dar ceva o împiedica – răceala metalică a ochilor din fața ei o hipnotizase. Un nod i se formă în gât.

“Chiar îmi pare rău pentru ce ți-a spus Viganò, dar...” începu Josephine, făstăcindu-se vizibil.

“Dar avea dreptate,” spuse Elise, încercând să îi imite glasul. “Ai încurcat mișcărilor, era să cazi în timpul piruetei și ai dărâmat-o pe Ilse. Ai fost un eșec, ca întotdeauna. Hai spune-o, știu că vrei s-o faci. Tuturor vă place la nebunie să-mi reamintiți mereu ce eșec am ajuns.”

Elise se sforță brusc, trăgându-și mâna din acea strânsoare delicată. Toată ura ei pentru Josephine îi bolborosea în stomac – ar fi vrut să i-o scuipe în față, dar nu reuși decât

să pufnească șters și, întorcându-i iar spatele, porni către ieșirea din capătul coridorului.

“Wallner, oprește-te!” se auzi în spatele ei vocea baritonă a unui bărbat.

Viganò, își zise, *a simțit că vorbim despre el*. Elise grăbi atunci pasul, ținându-și privirea ațintită în pământ.

“Du-te în culise,” îl auzi pe Viganò adresându-se cuiva, probabil lui Josephine. “Vin și eu imediat.”

Un forfot de pași deranjă pentru scurt timp liniștea coridorului, dar fu curmat brusc de sunetul unei uși închizându-se. Pantofii ei se izbeau ritmic de podeaua de marmură, acoperind găfâielile bărbatului, care venea în urma ei. Lumânările de pe pereți pâlpâiau molcom, trimitând umbre diforme peste tot în juru-i, făcându-i picioarele să nu-i mai pară picioare, mâinile să nu-i mai pară mâini, pereții să-i pară un simplu labirint din sânul căruia trebuia să evadeze.

Câteva acorduri disonante răzbăteau până la urechea ei din sala teatrului – pesemne orchestra își acorda instrumentele, încălzindu-se pentru începutul actului al doilea. Oftă apăsător. Trebuia să găsească ieșirea, trebuia să plece de acolo. Aerul închis, fierbinte de la focul atâtor lumânări, încărcat cu o combinație dezgustătoare de parfumuri ieftine și mușchi, i se îngrămădea în nări. Îi venea să vomite. *Unde e ușa aia nenorocită?* se întrebă și pufni nervoasă din nări.

Își lipi mâna de perete, simțind cum răceala lui îi invadează întreg corpul. Mai mersese prin acele coridoare

de atâtea ori, mai atinsese peretele acela cu atâtea ocazii, ghidându-se după firavele flăcări ale lumânărilor, mai căutase scăparea din acel teatru sufocant...

Inima începu să îi bată mai cu putere. Dinții i se încleștară. Privirea i se încețoșă – acel teatru în care nu se mai simțea acasă, acel teatru unde nimeni nu o mai primea cu brațele deschise. Buricele degetelor mâinii stângi continuau să o furnice. Îi venea să urle.

“Trebuie să sune gongul! Ai dansat prost, Elise, asumă-ți!”

Elise strânse din pumn, înfingându-și unghiile în carnea palmei ei, dar continuă să meargă înainte, aparent nederanjată, indiferentă.

“Hai Elise, Principele Elector e în lojă în seara asta, avem nevoie de corpul complet. Doar nu credeați că-am făcut marele efort de-a trimite să te caute prin... speluncile alea ale tale, doar așa, pentru că voiam să te văd,” pufni Viganò cu un dezgust evident în vocea gătuită.

Elise avu pentru o clipă impresia că e chiar în spatele ei, că îi poate simți respirația izbindu-i ceafa. Ar fi vrut să se întoarcă spre el și să îl scuipe drept în față. Dar nu îndrăzni. Începu, în schimb, să alege. Aerul devenise brusc mai rece. Simțea că ușa nu e departe.

“De ce fugi mereu, pentru numele lui Dumnezeu? Ți-e la fel de greu să-ți privești problemele în ochi, așa cum ți-e și să memorezi o nenorocită de coregrafie!” îi auzi limpede dezgustul din glas, parcă bătut în cuie șubrede de fiecare cuvânt.

Mai făcu o sforțare, adunându-și toată puterea rămasă în ea, și se avântă înainte, sătulă de tot, aruncându-și câte un picior în fața celuilalt, săltându-se mai degrabă decât fugind.

“Dracu’ să te ia!”

Dar vocea lui se auzi distantă, ca și cum i-ar fi vorbit de foarte departe, ca și cum între ei ar fi căzut o cortină grea, imposibil de traversat.

Ticăitul ceasului încă mai ajungea până la urechea ei. Gongul bātu asurzitor. Publicul izbucni într-un torent de aplauze, urmat de explozia vijelioasă a orchestrei. Îl auzi ca prin vis pe Viganò oprindu-se, încă gâfâind ușor. Ea își prinse rochia cu ambele mâini, aplecându-și corpul, fără să clipească. O durere pulsantă îi săgetă capul, dar nu se opri – ușa era chiar în fața ei, ușa pe care o căutase până atunci.

“Dacă ieși acum pe ușa aia, nu mai ai ce căuta în compania mea de balet!” urlă el, dar Elise abia dacă îl mai auzi.

Aerul nopții de noiembrie o izbi din plin în față, intrându-i năvalnic prin păr, prin cusături, pe sub haine, șfichiindu-i pielea. Ploaia cădea mărunț. Tropotele cailor, care pleoscăiau în goana lor în bălți,acompaniate de strigătele oamenilor, se ridicau către cerul acoperit de nori. Dinăuntru, acordurile unei suite de vioare se auzeau slab. Era o noapte tristă, rece, fără lună.

Își băgă mâna în buzunarul mantalei străine și simți înțepătura acului unei broșe, iar apoi, mângâindu-i degetele, răceala metalică a câtorva monede. Elise inspiră

adânc, zâmbi în sinea ei, coborî grăbită treptele laterale ale teatrului, strângându-și mai bine pelerina în jurul său, și o porni prin întunericul unei străduțe laterale.

DOI

Elise împinse ușa de lemn a tavernei, sperând să scape, odată pentru totdeauna, de răcoarea insuportabilă a nopților timpurii de iarnă.

O masă incandescentă de lumină, de un galben ușor toxic, cădea ca o ceață peste întreaga încăpere, izbind-o în față, arzându-i, pentru o clipă, ochii. Simți nevoia să își scutur capul – contrastul dintre întunericul de afară și lumina dinăuntru era nimicitor. Expiră adânc și își închise pleoapele, lăsând căldura apăsătoare, aproape ireală, din jurul ei să îi cuprindă tot trupul ca într-o îmbrățișare eternă. Simți cum începe să se dezmoștească. Muzica veselă zburda prin încăpere. Picioarele femeilor de pe scenă săltau zglobiu în aer. Țipete stridente reverberau prin toată încăperea. Descheindu-și lent nasturii mantalei, pași înăuntru.

O undă luminiscentă încercuia tavanul de cărămidă al

încăperii. Zeci de lumânări stăteau agățate de candelabrele din lemn, gata să cadă oricând, gata să dea foc întregii crâșme. Mirosul unei fripturi îi atinse nările, readucând-o la viață. Realiză brusc că nu mai mâncase de ceva vreme.

Urlete, râsete, grohăieli se auzeau din fiecă locșor al încăperii. Hangița își etala zâmbetul perfect, aproape fals, întregii mulțimi. Elise ridică ușor mâna, salutând-o. Femeia îi răspunse fugitiv printr-o înclinare a capului, mișcare pe care Elise abia dacă reuși să o observe. Ochii ei scrutau încăperea, căutând pe altcineva. Se agăță cu o mână de una din grinzile de lemn și se avântă înaintea în inima petrecerii, printre oamenii care gesticulau cu emfază, ridicându-și fie brațele, fie paharele, râzând și iar râzând, fără niciun rost anume, fără niciun motiv, așa cum îi venea și ei să râdă.

“Elise!” se auzi de undeva de departe țipătul bucuros al unei voci cunoscute.

S-a întors deci, gândi ea, în parte ușurată, în parte simțind cum părul de pe ceafa ei începe să se ridice – se întorsese, așadar, în locul unde era sigur că urma s-o găsească. Matthias se ridicase de pe scaunul lui și, fofilându-se printre bărbații precipitați ce mișunau prin tavernă, se apropia de ea, ținând câteva cărți de joc în mână, ridicate deasupra capului.

“Aici erai...” spuse ea.

“Unde-i primejdie, acolo sunt de față, răsar ca din pământ,” răspunse Matthias râzând, aplecându-se spre ea, pierzându-și vizibil echilibrul.

Ea se feri.

“Unde-ai fost?” îl întrebă.

Îl văzu pe Matthias încruntându-se abia perceptibil, dar revenindu-și rapid la căutătura lui ironică, atât de cunoscută ei – doar cine avea să rămână supărat în marea aceea de veselie, care se ridica asemenea unui val, acoperindu-i pe toți, încercând să îi tragă în adâncuri. Elise se simți brusc mai ușoară. Era molipsitor.

“Nu fi supărată!” îngăimă el, cu un glas tremurat, prinzând-o de mână.

Elise tresări puternic – Matthias o trăsese spre el, lipindu-și buzele de ale ei, încleștându-și degetele fierbinți de ceafa-i dezgolită. Simți gustul alcoolului din gura lui, gust care îi mistui gâtul uscat. Amintirea senzației de vomă îi răsări iar în minte. Se desprinse subtil din sărut, dornică să ia o gură de aer care, deși nicidecum proaspăt, era mai bun decât mireasma pestilențială de rom și tutun din respirația lui Matthias.

“Mi-a fost dor de tine,” murmură el, țintuind-o cu privirea, încolăcindu-și degetele cu ale ei.

“A, serios?” zise ea, ferindu-și ochii, sperând să găsească pe cineva la adăpostul căruia să se ascundă, dar știa că nu are pe cine: de când îl cunoscuse, fuseseră tot timpul doar ei doi, ea și Matthias. “Dacă ți-ar fi fost dor cu adevărat, nu ai fi plecat în primul rând.”

“Dar m-am întors. Trebuie să conteze și asta într-un fel.”

Elise râse, un râset amar, care o arse pe gât. “Nu după ce mi-ai făcut, nu după cum m-ai lăsat.”

Matthias își lăsă ochii în pământ și începu să îi mângâie mâna.

“Îmi pare rău,” îi zise, mai mult în șoaptă.

“Știu, întotdeauna îți pare.”

Pianul se opri brusc. Un huiduit înfundat începu de undeva de lângă ei, propagându-se rapid prin toată mulțimea, voci de bărbați și de femei amestecându-se în același reproș unanim al omului de rând care cere arta. *Arta*, râse Elise în mintea ei, *conceptul pe care nu îl înțelege nimeni, dar pe care toți îl cer*. O durere o săgetă în mijlocul pieptului, pe măsură ce întrebarea iminentă îi răsări în minte: *ce e arta?* Își scutură capul încercând să-și alunge gândurile – nu era momentul.

Pianistul se ridică grăbit de la masa lui și, făcând o plecăciune adâncă, se așază din nou în fața pianului, începând să apese clapele. O romanță dansantă îi zbură de sub degete, ca și cum el ar fi țesut notele, care se materializau treptat, fiecare pe cont propriu, dar formând un întreg împreună, în aerul închis al tavernei. Câteva femei urcară imediat pe scena improvizată, începând să țopăie, toate cu zâmbete pe buze. Lui Elise îi păru brusc rău, fără să știe exact de ce. Își mușcă buza, simțind în gură gustul metalic al unui firicel de sânge.

“Hai cu mine la masă”, o scoase Matthias din gânduri, “aproape am mâna câștigătoare, ai să vezi. Ne întoarcem acasă cu banii în mână. Așa mă pot revanșa și eu.”

O mai sărută o dată fugitiv și o trase grăbit către separeul improvizat. Elise nu ripostă, ci se lăsă trasă, moale ca o trestie în bătaia vântului. Simțea o nevoie disperată să se lipească de alți oameni. Nu voia să meargă atunci acasă cu